

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Journalen NB9

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-id636364fa-b89b-4a7a-82f6-c21fae4e3aec.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Altsaa jeg kom ind. Han sagde: »Det er længe siden jeg har seet Dem hos mig« Dertil svarede jeg, endnu henne ved Døren: Deres Majestæt vilde maaskee først og fremmest tillade mig at gjøre mig forstaaelig. Jeg maa bede Deres M. at være forvissat om, hvor meget jeg paaskjønner den Naade og Gunst, som De viser mig; men jeg er sygelig, og derfor kommer jeg saa sjældent, jeg kan ikke godt taale denne Venten i et Forgemak, det anstrænger mig.« Dertil svarede han, at jeg ikke behøvede at vente, men at jeg i ethvert Tilfælde kunde skrive ham til« Derfor takkede jeg ham. Derpaa gik vi over til Samtalen, som førtes tildeels spadserende. Han vilde altid helst tale om Regjerings Anliggender, ell. en almdl. Betragtning af eet ell. andet Politisk. Den Dag førte han Samtalen hen paa Comunismen, som han tydelig nok var angst og bange for. Jeg forklarede ham, at efter hvad jeg forstod, vilde den hele Bevægelse, som nu forestod, blive en Bevægelse, som slet ikke kom i Berøring med Kongerne. Det vilde blive Strid mell. Stand og Stand, men de stridende Parter vilde bestandig have Interesse af at staae sig godt med Monarken. Det var Oldti[d]s Problemerne, der kom igjen, og man saae derfor let, at Kongen paa en Maade kom til at staae udenfor. Det vilde blive Stridigheder som i et Huus mell. Kjelder og Stue, og mellem disse og 1ste Sal o: s: v.; men Verten vilde man ikke angribe. Jeg talte dernæst om, hvorledes man streed med »Mængden«: blot staae ganske rolig; at »Mængden« var som et Fruentimmer, med hvem man aldrig streed ligefrem, men indirecte, hjalp den til at forløbe sig, og da den mangler Tanke, vilde den i næste Øieblik bestandig løbe – men blot staae fast. Her sagde han: »ja, det burde isærdeleshed en Konge.« Hertil svarede jeg Intet. Saa talte jeg om, at det hele Tiden behøvede var Opdragelse, og at hvad der i store Lande blev Voldsomhed, det blev i Danmark Uartighed. Da han saa sagde mig nogle Behageligheder om min Aand o: s: v.; benyttede jeg Situationen og sagde: Deres M., seer bedst paa mig, at det er sandt hvad jeg siger, thi mig betræffende dreier Alt sig egl om at jeg er godt opdragen, og derfor egl. om min Fader. Saa talte vi Noget om Guizot, et Angreb der just den Gang var gjort paa ham. Jeg viste det Lumpne i den Tvetydighed, at medens de moderne Stater egl. have gjort Scandalen til en officiel Størrelse i Staten, og altsaa Taktiken at ignorere, at de saa pludselig en Dag faae i Sinde at sige, at et saadant Angreb skal være Alvor. »Jeg tænker mig Guizot; han har læst Angrebet, derpaa har han i det Høieste seet sig i Speilet for at forvise sig om, at Smilet og Minen var ganske den sædvanlige – og saa, saa hitter man paa, at det skal være Alvor; og hvis han derimod en anden Dag havde taget et saadant Angreb for Alvor, saa havde man udleet ham som en Landjunker, der ikke var vant til Livet i den store Stad.